

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende Ratifikation af en international Konvention angaaende Anvendelse af Blyhvidt i Maling.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3835).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa den under Nr. 5 paa Dagsordenen opførte Sag drøftes.

Lundberg: Jeg skal ikke gentage den principielle Debat, der er blevet ført her, eller noget af det, der i Gaar blev fremført, idet jeg gaar ud fra, at samtlige Medlemmer af Rigsdagen — saaledes har det jo i alt Fald været tidligere — har Forstaaelsen af, at det er af Betydning, at vi vedtager saa mange af disse internationale Konventioner som muligt. Og selv Arbejdsraadet, der er i høj Grad forskelligt sammensat, har Gang paa Gang i sine Indstillinger udtalt, at selv saadanne Konventioner, der maaske ikke havde særlig praktisk Værdi for os, burde man, naar det var muligt, fremme af Hensyn til de Forpligtelser, man har som Medlem af Folkenes Forbund og Deltager i det internationale Arbejde, der foregaar paa dette Omraade. Jeg skal derfor straks gaa over til at bringe Socialministeren en Tak, fordi han har forelagt Forslag til Lov angaaende Ratifikation af en international Konvention angaaende Anvendelsen af Blyhvidt i Maling og i Overensstemmelse hermed tillige forelagt Forslag til Lov angaaende Forbud mod Anvendelse af Blyhvidt m. v. ved visse Malerarbejder.

Allerede ved den første internationale Konference i Washington blev dette Spørgsmaal stærkt drøftet. Det var ganske vist den Gang navnlig Kvinders og unge Menneskers Arbejde, man havde Tanken henvendt paa, det var deres Beskyttelse, man drøftede, men ved den tredje internationale Konference i Genève i September 1919 udarbejdede man, som bekendt, positive Forslag, det Konventionsudkast, som her er til Behandling, og som rækker betydeligt videre end til visse Beskyttelsesbestemmelser for Kvinder og unge Mennesker.

I Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det, efter at man har gjort opmærksom paa, at Arbejdsraadet med Hensyn til Konventionen staar noget delt, at „af Hensyn til Ønskeligheden i, at der tilvejebringes in-

ternationale Regler paa de af Arbejdskonferencerne behandlede Omraader, har Socialministeriet imidlertid ment, at Konventionen bør søges ratificeret, idet dens Gennemførelse med de fastsatte Undtagelsesbestemmelser neppe i Praksis vil volde større Vanskeligheder her i Landet“. Jeg kan ganske slutte mig til disse Bemærkninger, som jeg om et Øjeblik skal komme tilbage til i min Motivering af Lovforslaget; det er min Anskuelse, at selv om man gennemfører Lovforslaget strengt, som det foreligger, vil det ikke have nogen større praktisk Betydning i den Forstand, at det vil lægge Hindringer i Vejen for Faget. Det bemærkes endvidere, at 3 Lande, nemlig Sverige, Estland og Czekoslovakiet, har ratificeret Konventionen. Endvidere er det mig bekendt, at en Række Lande, længe før denne Konvention kom til Verden, har gennemført en hel Mængde Beskyttelsesforanstaltninger, hvad angaar Arbejdet med Blyhvidt.

Det er rigtigt nok, at Arbejdsraadet staar noget delt i sin Indstilling om denne Sag, men alligevel ser man i den Beretning, der er undertegnet af Raadets Formand, Stiftamtmand Neumann, at man udtaler, at „det skyldes Forhandlingerne paa de internationale Arbejdskonferencer, at Spørgsmaalet om Beskyttelse mod Blyforgiftning nu er optaget til Behandling her i Landet, og der er efter de foreliggende Oplysninger om Antallet af Blyforgiftningstilfælde god Grund til at være taknemmelig for, at Spørgsmaalet nu er blevet rejst“. Man er altsaa fra Arbejdsraadets Side overordentlig taknemmelig for, at man faar Lejlighed til at tage Stilling til dette Spørgsmaal. Det turde vel være et Bevis for, at man interesserer sig for Spørgsmaalet og forstaaer, at der her er visse Ting, der maa rettes. Man stiller sig imidlertid, som det ogsaa vil ses, noget tvivlende med Hensyn til de omtalte Vedtagelser, det vil sige, man følger til „som Helhed“, og for at man ikke skal misforstaa det, siger man „for Tiden“. De kunde have sagt: „Tror vi da“, saa var det maaske blevet noget mere indviklet. Jeg synes i alt Fald, at det er en meget reserveret Modstand, naar man slutter med at sige „i sin Helhed“ og dernæst tilføjer „i alt Fald for Tiden“.

Jeg synes i det hele taget, at man af Arbejdsraadets Skrivelse maa have Lov til at faa det samlede Indtryk, at man i det store og hele, i Principerne, er enig i, at Spørgsmaalet er blevet rejst, og at man interesserer sig for, at der sker noget paa dette Omraade. Som yderligere Bevis paa dette skal jeg tillade mig at citere nogle